

Abadía de Sant Josep de Clairval

Carta de l'estiu 2013

Estimats Amics,

EN la profunditat més íntima del cor humà, estan impregnats el desig i la nostàlgia de Déu. Sant Agustí, en començar les seves *Confessions*, dóna testimoni de la força impressionant d'aquest desig: « Ens vas crear per a tu i el nostre cor estarà sempre insatisfet mentre no reposi en tu » (*Confessions* 1, 1, 1).

Veurem a continuació, de quina manera aquest desfici íntim orientà el camí d'una ànima, la de l'Alessandra di Rudini qui neix el 5 d'octubre de 1876 a Roma, en una família de l'alta aristocràcia siciliana. El seu pare, és el marquès di Rudini, qui fou alcalde de Palerm als vint-i-cinc anys. Quan el « condottiere » Garibaldi s'empara militarment de la Sicília borbònica, el marquès comparteix l'hostilitat del rei Víctor Emmanuel II cap a l'Església. Això li permetrà ser diverses vegades ministre del govern del rei d'Itàlia. Maria de Barral, la mare d'Alessandra, sofreix molt a causa de les idees revolucionàries del seu marit; afectada de feble salut, no podrà tenir cura de la seva filla, com ella ho hauria volgut... L'Alessandra té un germà més gran que es diu Carlo.

Alessandra amb els seus fills

Un volcà en contínua erupció

« Sandra » manifesta, des de la seva infància, un caràcter tossut i indomable. Fascinada pels cavalls, aviat es convertirà en una excel·lent amazona. Als deu anys, entra al l'internat del Sagrat Cor de la Trinitat dels Monts, a Roma. La seva mare té l'esperança que les religioses l'ajudin a corregir aquest caràcter independent, però la Sandra es comporta amb rebel·lia; comet gamberrades en l'internat i revoluciona les altres internes. A causa d'això, és expulsada a final de curs. Aleshores, el seu pare la inscriu a l'Anunciació de Poggio Imperiale, col·legi d'esperit liberal, on la directora li concedeix tota la llibertat de seguir la seva inclinació sense mesura per la lectura. Malgrat tot, la Sandra arriba a ser una excel·lent alumna; no obstant, a partir dels tretze anys, influenciada per un mestre no creient, comença a experimentar dubtes de fe. « La seva intel·ligència era com un volcà, en contínua erupció », dirà una de les seves companyes. D'altra banda, té un cor d'or, i sovint torna a l'internat amb la bossa buida, després d'haver-ho donat tot als pobres.

A l'edat de setze anys, en tornar a la llar familiar, la Sandra s'adona de l'absència de la seva mare; la malaltia ha obligat la marquesa a retirar-se a una casa de repòs. La filla busca el suport del seu pare, qui està molt orgullós d'ella; tan bonica com intel·ligent, la Sandra no passa desapercebuda... Tot i assumint el rol de mestressa de casa, la

noieteta es deixa iniciar en l'alta política pel seu pare, qui arribarà en ocasions a ser president del Consell de ministres. No obstant, una profunda crisi espiritual torba l'ànima de l'adolescent. Més tard, dirà: « Era com si tot s'enfondrés al meu voltant, i buscava amb passió desesperada un suport fora de mi mateixa. Recordo algunes nits d'ansietat i de pena indescriptibles. No hi ha dolor pitjor, que el de l'ànima que busca la veritat i no aconsegueix trobar-la ». Conscient de la dificultat que senten les persones que busquen la veritat, el beat Joan Pau II escrivia :

« No hi ha missió més urgent avui, que guiar els homes per a descobrir llur pròpia capacitat de conèixer la veritat i el seu desig d'anar al sentit últim i definitiu de l'existència » (Encíclica *Fides et ratio*, setembre de 1998, 102).

La lectura de la Vida de Jesús de Renan, escrit famós que nega allò de sobrenatural i que no veu en Jesús més que un « home extraordinari », resulta fatal per a la fe dubtosa de la Sandra. D'aquell dia, dirà més tard: « Va ser un dels moments més tristos de la meua existència, ja que vaig sentir que la meua vida perdia la seva única raó de ser ». Un llarg camí de tenebres s'obre davant l'adolescent; el seu únic propòsit serà gaudir relacionant-se amb la societat més selecta. Realitza un creuer en el iot personal de l'emperador d'Alemanya Guillem II, durant el qual estableix bones relacions amb la reina Margarida d'Itàlia. Als divuit anys, la noia sorprèn tothom, casant-se amb Marcello Carlotti da Garda, marquès de Riparbella qui té deu anys més que ella. Potser cal explicar

aquesta decisió, en part, pel desig que la jove sent de deixar la llar familiar, doncs el seu pare acaba d'introduir a casa una amant. A la mort de la seva esposa en 1896, el marquès es casarà amb ella. De moment, el jove matrimoni s'instal·la en la luxosa propietat que els Carlotti tenen a Garda. Allà, l'Alessandra tindrà dos infants: Antonio i Andrea.

Però, ben aviat, en Marcello manifesta símptomes de tuberculosi. En començar l'any 1900, se sent perdut i s'esforça per considerar la mort com adepte de les teories materialistes. La Sandra escriu en aquell moment: «Marcello fa grans esforços per mostrar-se serè, i fins i tot, gairebé indiferent. No obstant, estic segura que tot és aparent i que, el pobre, pateix doblement, no volent fer visible el seu patiment». Com a conseqüència d'aquest fet, la Sandra s'apropa a la fe de la seva infància, i es preocupa que el seu marit no deixi aquest món sense l'auxili de la religió. Es dirigeix llavors a un prelat de Verona, Monsenyor Serenelli, però aquest només pot manifestar la seva simpatia cap a la pobra parella; en efecte, el marquès Carlotti, de religió no en vol sentir parlar. Marcello Carlotti mor el 29 d'abril de 1900, sense haver manifestat senyals d'obertura cap a les realitats eternes. Alessandra queda vídua als 24 anys, amb dos fills, i amb el sentiment de no haver sabut dur a bona fi la seva missió espiritual envers el seu marit...

Un buit que res pot omplir

Malgrat tot, la marquesa es dedica plenament a l'educació dels seus fills, i sembla que aconsegueix recuperar el gust per la vida. El novembre de 1901, escriu el següent a Monsenyor Serenelli: «Sento en el meu interior l'absència d'un ideal; és un buit en la meua vida que res no pot omplir; cap ocupació, cap distracció ni cap bogeria... De què em serveix tenir salut, viure còmodament o portar un nom il·lustre, si sento odi per mi mateixa? Monsenyor, penso que més enllà de la seva experiència per haver consagrat la vida per alleujar tantes misèries, hi ha la meua pròpia misèria, el sentiment de la qual m'és insuportable, encara que no li ho sembli». L'hivern de 1900-1901, Alessandra deixa la cura dels seus fills en mans d'una institutriu i, en companyia d'una lady anglesa, empren un perillós viatge d'exploració pel Marroc. S'adona de la religiositat de les guies musulmanes, que reverencien cinc vegades al dia davant l'Etern. Impressionada per això, es pregunta si les religions no són totes iguals: «Durant molt de temps vaig considerar que totes les religions tenien un valor gairebé equivalent i que, en conseqüència, totes havien de ser considerades des del punt de vista de la utilitat social» (carta del 14 de febrer de 1902).

Aquesta mentalitat la trobem avui gairebé estesa arreu del món. L'Església però, respon a això de la següent manera: «Crist, el Fill de Déu fet home, és la Paraula única, perfecta i insuperable del Pare. En Ell ho diu tot i no hi haurà d'altra paraula» (*Compendi* de Benet XVI, 9). «Ha de ser fermament creguda l'afirmació que en el

misteri de JESUCRIST, Fill de Déu encarnat, "camí, veritat, vida" (cf. Jn 14, 6), es dona la revelació de la plenitud de la veritat divina» (Declaració *Dominus Iesus* de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, 6 d'agost de 2000, 5). L'Església està autoritzada a donar amb seguretat aquest ensenyament perquè el mateix Jesucrist qui la va fundar, va demostrar amb el seu comportament que era Déu, fins al punt de dir a aquells que anaven a matar-lo: *Si no faig les obres del meu Pare, no em cregueu; però si les faig, creieu a causa de les obres, i així sabreu i coneixereu que el Pare està en mi i jo en el Pare* (Jn 10, 37-38). El miracle més gran de Jesucrist fou l'esdeveniment històric, i alhora transcendental, de la seva pròpia resurrecció. Ell mateix la va predir públicament, i els Apòstols van donar testimoni d'ella àdhuc al perill de la pròpia vida.

Omplida de dubtes, la nostra exploradora s'encomana a Déu: «En ocasions resava –escriurà– demanant amb insistència a Déu un raig de llum i de gràcia, i sobretot el do de la fe. I aleshores, repetia diverses vegades la promesa de lliurar la meua vida a nostre Senyor, en la forma més perfecta i completa que pogués concebre».

Un esforç lleial però ineficaç

De retorn a Itàlia, l'Alessandra es submergeix de nou en els cercles mundans, si bé confessa a algunes persones el seu avorriment i la recerca espiritual. El cardenal francès Mathieu li aconsella l'estudi minuciós de la filosofia i de la teologia cristianes, proposant-li fins i tot un pla de treball. Malauradament, en lloc de seguir-lo, es llança febrilment a la lectura d'obres de crítica filosòfica o bíblica de tendència racionalista. Segons reconeix ella mateixa, això va desembocar en una profunda torbació. S'imagina que pot resoldre aquesta crisi, mitjançant un esforç intel·lectual lleial i sostingut, però pretendre arribar a la fe per les seves pròpies forces significa oblidar que es tracta d'un do de Déu: *Sense mi no podeu fer res*, diu JESÚS (Jn 15, 5). Convençuda que pot llegir-ho tot sense discerniment, la nostra teòloga novícia es veu sacsejada pels sobresalts del dubte. Monsenyor Serenelli se'n adona i en una carta li recomana que sigui més humil en la seva recerca de la Veritat: «La fe pura i lluminosa no és fruit de l'esforç intel·lectual humà, sinó un do de Déu; en conseqüència, demanem-li al Senyor el do d'aquesta fe». El prelat la convenç de fer una confessió de tota la seva vida i el febrer de 1902 es confessa i combrega. No obstant, a aquest gest li faltava profunditat, i tot presagia una crisi encara més greu...

El 26 de maig de 1903, en la Scala de Milà, Alessandra és presentada a Gabriele d'Annunzio, amic del seu germà. Aquest home famós, que segons diuen és el més gran poeta italià del seu temps, desplaça al principi a la marqueseta, que no ignora la seva reputació com a seductor. Per contra, en ell neix una forta passió per aquesta extraordinària dona; així que no es desanima davant la fredor que li manifesta ella, doncs sap que la màgia de la seva paraula, tard o d'hora, serà irresistible. Com calia preveure, l'Alessandra rep la ferida de l'amor

el 12 de novembre de 1903, el dia de les noces del seu germà Carlo. En acceptar tornar a veure el seductor, la marquesa sucumbeix inexorablement al seu encant. L'ocell ferit intenta escapar, contestant amb negatives a les cartes diàries que ell li envia; fins i tot es planteja retirar-se en un convent del Cenacle com li recomana Monsenyor Serenelli; però aquesta suggerència mai es farà realitat... Aleshores el parany es tanca al seu voltant. A pesar dels retrets de la seva família, el maig de 1904 es reuneix amb d'Annunzio en la seva sumptuosa vila de la «Capponcina», prop de Pisa; cegada per la passió, abandona els seus dos fills, sense importar-li el seu honor. L'embriagament dels amants durarà un any.

La primavera de 1905, Sandra cau greument malalta i ha de ser traslladada a una clínica, on serà intervinguda quirúrgicament tres vegades. No voldria morir sense rebre els sagraments de l'Església, però li falta valor per a trencar amb d'Annunzio. Quan abandona la clínica, ja guarida, la seva bellesa s'ha marcit una mica, i constata de seguida que el poeta ja no és el mateix amb ella; aquest inestable emocionalment, ja te al cap una nova conquesta. Seran dies terribles per a l'amant abandonada, que fins i tot buscarà apaivagament en la morfina... En acabar l'any 1906, l'artista li dona a entendre que està de més en la «Capponcina». L'any següent és molt dolorós per a ella, encara que aquesta lamentable aventura li fa comprendre que el seu cor està fet per a estimar, però no una criatura, sinó el Creador. Així que va experimentar en ella mateixa, allò que diu el catecisme:

«La benaurança evangèlica sobre els "cors purs", ens convida a purificar el nostre cor dels seus instints, a sentir que la felicitat veritable no resideix ni en la riquesa, ni en la glòria mundana, ni en cap obra humana, per útil que sigui, com les ciències, les tècniques i les arts; ni tampoc en cap criatura, sinó en Déu sol, font de tot bé i de tot amor» (CEC, 1723).

«L'únic objecte dels meus pensaments»

De retorn a la seva residència, a Garda, l'Alessandra es reconcilia, amb Monsenyor Serenelli: «Sóc conscient, li escriu, que la meva pregària és massa indigna per a arribar a Déu, però m'atreveria a dir, amb el rei David: Tingues pietat de mi, Senyor; guareix la meva ànima, doncs he pecat contra tu. Ajuda'm, si et plau, a trobar el camí que condueix a Déu. Sento un gran dolor d'estar allunyada d'Ell, alhora que és l'únic objecte dels meus pensaments». El prelat acull la filla pròdiga i escolta immediatament la seva confessió. Quan apunta la primavera de 1908, la reconciliada farà un recés espiritual segons el mètode de sant Ignasi. Els Exercicis Espirituals de sant Ignasi han produït, al llarg dels segles, abundants fruits de santedat. El Papa Joan Pau II, com els seus predecessors, els va recomanar a tothom, especialment als joves: «Són una experiència gairebé imprescindible, sobretot en alguns moments delicats del creixement humà, si volem que els joves segueixin sent cristians» (17 de novembre de 1989).

Per assegurar la formació humana dels seus dos fills, la jove mare, contracta un sacerdot francès, el pare Gorel. Aquest capellà ajudarà molt l'Alessandra a reconciliar la seva fe amb la seva raó. En efecte, ella està persuadida que la doctrina catòlica contradiu la seva raó; li costa admetre, per exemple, la possibilitat dels miracles. Encara no ha comprès que, «tot i que la fe sigui superior a la raó, mai pot haver dissentiment real entre la fe i la raó: doncs el mateix Déu que revela els misteris i infon la fe, és qui ha encès en la ment de l'home la llum de la seva raó; Déu mai pot negar-se a si mateix, ni posar en contradicció la veritat amb la veritat» (Concili Vaticà I, *Dei Filius*, I, IV, 22). El miracle és possible, perquè Déu, que és l'autor de les lleis de la naturalesa, també pot demostrar el poder de derogar-les. Jesucrist va realitzar miracles per a oferir proves de la seva missió i de la seva naturalesa divines, i concedeix aquest mateix poder a alguns dels seus Sants, pel bé de les ànimes.

El pare Gorel aconsella aleshores a la Sandra que faci un viatge a Lourdes. Ella accepta, no sense escepticisme, i el 5 d'agost de 1910, es troba providencialment present a l'oficina de comprovacions mèdiques, on en aquell moment es produeix la curació miraculosa més destacada d'aquell any: es tracta d'un jove paralític afligit de mielitis incurable. A partir d'aquest moment, està convençuda de la possibilitat dels miracles. Ella que havia estudiat les savieses orientals i freqüentat marabús, comprenia perfectament que tot això de Lourdes no tenia res que veure amb el faquirisme hindú. Submergida en un profund recolliment, demana confessar-se al pare Gorel: «Totes les indecisions, totes les dilacions i resistències havien estat vençudes, i aquesta vegada per sempre». La convertida precisarà: «Vaig reflexionar molt sobre l'acte posat per mi a Lourdes, i m'alegra reconèixer que no vaig actuar moguda per un moment d'emoció religiosa, sinó que vaig fer un acte voluntari i reflexiu, preparat al llarg de molts anys d'estudi i meditació».

El teu lloc de repòs

Ara, la idea d'arribar a ser religiosa no l'abandona; renova davant Déu l'ofrena de si mateixa tot i demanant-li que la il·lumini. Quin canvi miraculós! La mateixa que un dia havia dit, en visitar una religiosa: «La pobresa la podria suportar, però renunciar a la meva independència, mai», aspira ara a obeir. Se sent atreta pel Carmel, sobretot «perquè és una ordre de penitència: «Necessito imperiosament dur una vida una mica dura, i aquesta és una de les principals raons per les quals m'inclino a triar el Carmel». A partir de juliol de 1911, la marquesa emprèn el camí de Paray-le-Monial, localitat cèlebre a causa de les aparicions del Sagrat Cor, on hi ha un Carmel que li ha estat recomanat per Mn Gorel. És preferible França perquè a Itàlia és massa coneguda. Només arribar, escolta una veu interior que li diu: «Aquest és el teu lloc de repòs». La priora l'accepta, i el seu ingrés es farà la tardor següent. Abans d'abandonar Garda, es dirigeix a la parròquia per a demanar perdó

pels escàndols donats. El 28 d'octubre de 1911, la porta del Carmel de Paray es tancarà darrera d'ella.

El noviciat de sor Maria de JESÚS, és el nou nom de la marquesa, serà un temps de prova; a pesar de la seva generositat, troba dificultats per a acostumar-se a una vida de pobresa i dependència. Durant els seus 35 anys, res no l'havia sotmesa a l'austeritat de la vida carmelitana, ni a l'espai reduït d'un convent de clausura. A més a més, allò que la tortura de veritat és la sequera espiritual, com ho escriu en el seu diari: «M'és impossible resar, pensar o llegir, i no veig venir el final d'aquesta prova; no sé si és divina o si m'estic submergint en un abisme sense fons». Les úniques coses que queden intactes són la fe, que tan laboriosament ha trobat, i la certesa de la seva vocació religiosa. No obstant això, a partir de 1914, les consolacions místiques substituiran aquest estat de desolació interior.

L'esperit diabòlic turmenta de mil maneres aquesta singular novícia, fins i tot amb persecucions físiques, sovint percebudes per les altres monges: estranys avallots, sorolls de passos que van darrera de sor Maria de JESÚS; però ella no es deixa intimidar. L'atracció que sent pel sofriment reparador i per la penitència són molt intensos, i fins i tot, ha de ser refrenada per la priora. Després de ser nomenada infermera de la Comunitat, se li encomana la cura d'una carmelita afligida de tuberculosi. Mentre posa una injecció a la malalta, fa un fals moviment i es punxa amb la xeringa inoculant-se el microbi. Un temps després, la malaltia comença a manifestar-se: accessos de febre i abscessos enormes que es reproduiran amb breus intervals durant quatre anys. Amb tot i això, no es mor; el Senyor encara la necessita. El 26 d'abril de 1913, durant un període de calma de la malaltia, sor Maria de JESÚS fa els seus vots. Un any més tard, la priora la nomena mestra de novícies.

En 1916, la monja mare, perd els seus dos fills, afluïts també de tuberculosi. El març de 1917, mor la priora de Paray, i sor Maria de JESÚS és triada per a succeir-li.

Encoratjats per l'exemple de la conversió d'Alessandra, demanem a l'Esperit Sant que ens guiï a nosaltres, també, segons la promesa de JESÚS, fins a la veritat completa (cf. Jn 16, 13). Així caminarem conscientment cap a Déu, en qui es troba la pau interior i la plena felicitat per les quals hem estat creats.

La seva aportació al convent destaca per una espiritualitat exigent, insistint en el paper que correspon a les contemplatives: l'oració i els sacrificis per a la salvació dels germans i germanes que viuen al món. El seu pensament va dirigit a tantes i tantes ànimes que, com ella anys abans, vaguen a la recerca de la llum.

Gràcies a les nombroses vocacions que afluïxen al Carmel de Paray, la mare Maria de JESÚS pot emprendre tres fundacions: en 1924, la del Carmel de Valenciennes; en 1928, la de Montmartre, a dos passos de la basílica del Sagrat Cor, a París. Aquesta segona fundació es realitza enmig de nombroses dificultats materials i polítiques. Finalment, a partir d'aquell mateix any de 1928, té lloc la rehabilitació de l'antiga Cartoixa del Reposoir, situada en les altes muntanyes de Saboya. La mare Maria de JESÚS sent el deure d'establir un «Carmel a la muntanya» per a glorificar Jesucrist en el misteri de la Transfiguració. La propietat, que es troba en un estat ruïnós, ha de ser restaurada amb paciència, i la mare Maria de JESÚS passa els estius in situ. La instauració de la clausura està prevista per a 1931.

Fàcil i bo

El març de 1930, la mare pateix una afecció del fetge i dels ronyons; a pesar d'això, vol anar al Reposoir per a supervisar les últimes obres. El novembre la seva malaltia s'agreuja, i els metges ordenen el seu trasllat a una clínica de Ginebra (Suïssa) on és intervinguda quirúrgicament en quatre ocasions, totes infructuoses. Després de rebre els últims sagraments, mor el 2 de gener de 1931, pronunciant l'última frase de JESÚS en la creu: *En les teves mans, Senyor, encomano el meu esperit*. Uns dies abans havia declarat: «He sentit una energia especial que mai havia experimentat davant la proximitat de la mort: l'atracció de Déu, la set de Déu; i he entès fins a quin punt era fàcil i bo anar cap a Ell. Mentre patia físicament els sofriments més angoixants, la meua ànima es trobava enmig d'una pau i d'una felicitat indescriptibles, a causa d'aquesta presència que tot ho satisfà».

Dom Antoine Marie
o.s.b.

- Per rebre (gratuïtament) la Carta de l'Abadia Sant Josep de Clairval, cal adreçar-se a l'Abadia, les dades de la qual s'assenyalen tot seguit.
- Rebrem amb molta gratitud totes les adreces de possibles lectors que ens facin arribar.
- Ajuts:

Transferència bancària: Caixa Duero (Madrid): C.C.C. 2104 - OF.:3335 - D.C.: 07 - Núm: 9113949609.

Xecs ordinaris en euros o en dòlars a nom de "Abbaye Saint-Joseph de Clairval".

Targeta de crèdit: cf. la nostra pàgina www.clairval.com

Fax: 03 80 96 25 29

E-mail: abbaye@clairval.com

<http://www.clairval.com/>

Abbaye Saint-Joseph de Clairval (Ed. catalana) ISSN: 1956-3914 - Dépôt légal: date de parution - Directeur de publication: Dom Antoine Beauchef - Imprimerie: Traditions Monastiques - 21150 Flavigny-sur-Ozerain.

ABBAYE SAINT-JOSEPH DE CLAIRVAL – 21150 FLAVIGNY-SUR-OZERAIN – FRANCE

Fax : 00 33 3 80 96 25 29 – E-mail : abbaye@clairval.com – Site : <http://www.clairval.com/>